



DORKA

A OPRAVDU
OPRAVDICKÁ KAMARÁDKA

abby
hanlonová

DORKA

A OPRAVDU

OPRAVDICKÁ KAMARÁDKA





DORKA

A OPRAVDU
OPRAVDICKÁ KAMARÁDKA



ABBY HANLONOVÁ



Mým parťákům



Text copyright © 2015 Abby Hanlonová

Translation © 2016 Klára Míčková

Czech edition © 2016 Nakladatelství Slovart

Dorka a opravdu opravdická kamarádka

Z anglického originálu *Dory and the Real True Friend*

(Dial Books, London 2015) přeložila Klára Míčková

Redigovala Jana Kunová

Korektury Adéla Lapáčková a Ivana Myšková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2016

Vydání první

Sazbu zhotovil Item, spol. s r. o., Bratislava

Tisk PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7529-041-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1



ÓPRAVDICKÁ KAMARÁDKA

Skutečná holčička, kterou všichni vidí,
ale stejně si s vámi chce hrát.

Moment, a co já?
kde jste to vzali?
Tohle není správná
definice!





Maruška

pan Oříšek

JÁ

KAPITOLA PRVNÍ

FAKT DIVNÁ

Jmenuju se Dorka, ale všichni mi říkají Rošťanda. Představím vám svoji rodinu.

Mám mámu, tátu, staršího bráchu a starší ségru. To jsou normální lidi. Pak mám ještě strašidlo a dobrou vílu a ty nejsou normální, protože je vidím jenom já.

Strašidlo se jmenuje Maruška. Spí pod mojí postelí a celý den si hrajeme. Moje dobrá víla je pan Oříšek. Žije v lese a objeví se, jen když jsem v bryndě. Což bude zanedlouho, protože...

... zítra začíná škola!

Marušce tu novinu oznámím při našem oblíbeném cvičení.



„A jó, tohleto! To místo se spoustou vodotrysků!“ zvolá. „Jak je tam spousta dětí a skoro žádní dospělí! Super! Tam se mi moc líbí!“ rozplývá se. „Musíme si zabalit!“

Maruška se rozhodne sepsat, co si mám vzít s sebou.



„Promiň, ale tohle *nejde* přečíst,“ vzdychnu.

A tak Maruška seznam přečte. „Zítra si do školy přines tátovo špinavé prádlo, extra porci salámu a citronovou šťávu.“

„*To je ale divný seznam!*“ vydechnu. „Vážně si pamatuješ, co to je škola?“

„Mmhm. Úplně vážně,“ přisvědčí.

„Tak jo,“ řeknu.
„Budu ti věřit.“



Nejdřív po-
sbíráme co nejvíc
tátova špinavého
oblečení.



Pak napěchuju posbírané
prádlo do aktovky. Vypadám
jako velká holka s aktovkou
plnou domácích úkolů. *Tak
proto to prádlo!*



Potom vklouzneme do kuchyně. Naštěstí
tam nikdo není, a tak shrábnu hrst salámových
koleček a nacpu je do svačinkové krabičky. Je
fakt, že máma mi salámu zabalí vždycky málo.

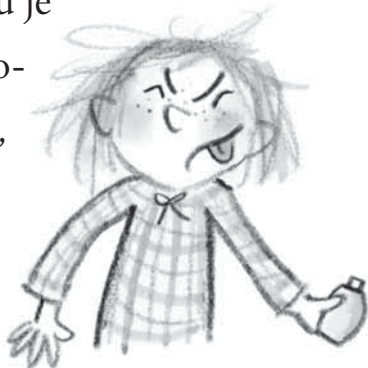




Nakonec hledáme citronovou šťávu.

„Tak jo, zjistíme, k čemu je dobrá,“ řeknu Marušce. „Trochu se napiju a ty mi řekneš, co se stane.“

TÝJO! PÁNI! NO TEDA!



„Tak co?“ ptám se.

„Máš OBROVSKÉ svaly!“ informuje mě Maruška.



„Co dál?“ zajímá mě.

„Kosti ti svítí jako žárovky!“

„Co ještě?“

„Taky máš kouzelné obočí!“ oznámí.

Netuším, co to znamená, ale líbí se mi to.

„Berem ji s sebou!“ rozhodnu.

V tu chvíli se v kuchyni objeví brácha se ségrou.

„Co tady vyvádíš?“ zeptá se Viola.

„Nic,“ hlesnu, zatímco Maruška rychle strčí lahvičku citronové šťávy do mojí svačinkové krabičky.



„Víš co, Rošťando? Budeš se muset do školy nějak *oblíct*! Už nemůžeš každý den nosit tu starou špinavou noční košili,“ praví Viola.

„Taky už si ve škole nemůžeš povídat sama se sebou,“ dodá Lukáš.

„A nepřesouvej po třídě nábytek, aby sis mohla postavit pevnost, jako minulý rok,“ přisadí si Viola.



„Hlavně si nic nepředstavuj!“ nabádá mě Lukáš. „Na nic jiného pamatovat nemusíš, Roštando.“

„Přesně tak,“ přitaká Viola a varovně zvedne prst. „Za žádných okolností NEPOUŽÍVEJ svoji představivost!“

„To znamená nikomu neříkat, že u nás doma žijí strašidla!“ vysvětluje Lukáš.

„A nemluvit o paní Křupchňapkové!“ dodá Viola.

„O kom? S tou jsem dávno skončila!“ vyjeknu, ale je to obrovská lež, protože na paní Křupchňapkovou si pořád hraju ze všeho nejradši.





Paní Křupchňapková je zlodějka, je jí pět set sedm let a má špičaté, ostré zuby. Chtěla mě unést od rodiny a zamknout mě navždy ve svojí jeskyni, ale já jsem ji přelstila.

„A hlavně si zapamatuj,“ pronese sestra varovně, „NEBUĎ SVÁ. Zvládneš to?“

„Rošťando! Na co koukáš?“ okřikne mě Lukáš. „Poslouchej nás!“



„Víš, proč ti to všechno říkáme?“ táže se Viola a zalomcuje mi rameny. „Vzbuď se! Dávej pozor!“

PROTOŽE JESTLI SE
BUDEŠ CHOVAT TAK
STRAŠNĚ DIVNĚ,
NIKDO S TEBOU
NEBUDE CHTÍT
KAMARÁDIT!“



Violina slova na mě dopadají jako těžké kameny, jeden po druhém mě udeří s obrovskou silou. Všechna strašidla rázem zmizí.

„Cože?“ hlesnu.

Viola pomalu opakuje: „Nebudeš – mít – žádné – kamarády.“

„To je mi fuk,“ odseknu. Ale v duchu si představím, jak o přestávce stojím někde samotná.

„Jestli si chceš najít kamarády,“ radí sestra,



„měla bys mě poslechnout. Měla by sis rozmyslet, co si první den vezmeš na sebe.“

„Už jdu na to!“ zvolám a rychle vycouvám z kuchyně. Pak se otočím, vyběhnu do pokoje a prásknu za sebou dveřmi.

Co nejrychleji vyházím ze šuplat všechno oblečení, úplně všechny věci nakupím na hromadu, abych si mohla vybrat, co si zítra obléknu.



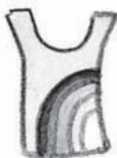
Na první den školy musím zvolit ty nejlepší kousky, co mám.

kostkované kalhoty



Puntíková halenka

Přes ni...



tílko s duhou



Pruhované ponožky



Santovská čepice... ne... jo... ne...

Nemůžu se rozhodnout...

„Tu čepici si rozhodně vem!“
nabádá mě Maruška.

„Taky si říkám,“ kývnu.



„Ale co si na sebe vezmu já?“ prohodí Maruška.

Minulý rok se mnou chodila do školy každý den, ale teď mám pocit, že by radši měla zůstat doma. Zvlášť když si na ten minulý rok vzpomenu...

MINULÝ ROK:

Maruška se neustále hlásila, že prý musí na záchod, když přitom vůbec nepotřebovala. Jen si chtěla na toaletách hrát s mýdlem. Jednoho dne ji paní učitelka na WC jednoduše nepustila. Jenže co čert nechtěl – Marušce se tenkrát fakt chtělo! Tušíte, co se stalo? ... *Po celé podlaze!*



Co to tu
páchne?



Navíc se ukázalo,
že Maruška schovává
v lavici salám.

Jo, a jednou si sunda-
la boty a pak je nemohla
najít... Nikdo už je nikdy
nenašel. Bylo mi jí tak lí-
to, že jsem jí půjčila svo-
je.



Všem taky šeptala
sprostá slova.



A neustále zapomínala zvednout ruku, pořád vyrušovala. Její odpověď na všechno zněla „kuře“!



„Promiň, Maruško, budeš muset zůstat doma,“ oznámím jí. „Minulý rok to byl strašný blázinec!“

Maruška se zasmuší. „Beze mě nebudeš mít žádné kamarádky.“

„Najdu si novou kamarádku,“ řeknu. „Skutečnou kamarádku.“

„NEEEEEEEEEEE!!!“ zakřičí Maruška a rozpláče se. „Prosím néééééé!!!“



Tu noc se pořád budím a v hlavě mi víří spousta otázek.

S kým si budu hrát o přestávce?

Budu bez Marušky moc opuštěná?

Bude mi chybět moje noční košile?

Fakt jsem tak divná?

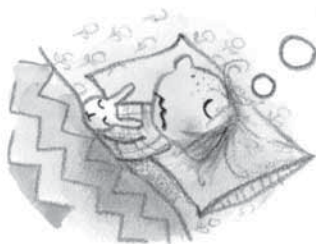
Budeme mít ve třídě nějaké zvířátko?

Mohl by to být křeček?

Mohl by se jmenovat
Květochlup?

Budeme mít den
naruby?

A jestli jo, oblíknu si
všechno naruby,
a NAVÍC obráceně?



Jak bude
vypadat moje
paní učitelka?



Probudím tá-
tu a řeknu mu, že
mě bolí břicho.

On na to: „Vůbec nic tě nebolí.“ Já: „Jak
to můžeš vědět?“ A on zase: „Nedávno jsi mi
v noci říkala, že tě bolí břicho v uchu.“

„No a?“ odvětim.

„Dobrou noc!“ zahlaholí.

Jenže já pořád nemůžu spát, a tak volám pa-
na Oříška.

Páni, to byla
rychlost.



„Bojím se školy,“ přiznám. „Já tam nechci. Musíš mi pomoci. Co pro mě můžeš udělat? Nemůžeš ji tou svojí hůlkou odčarovat?“

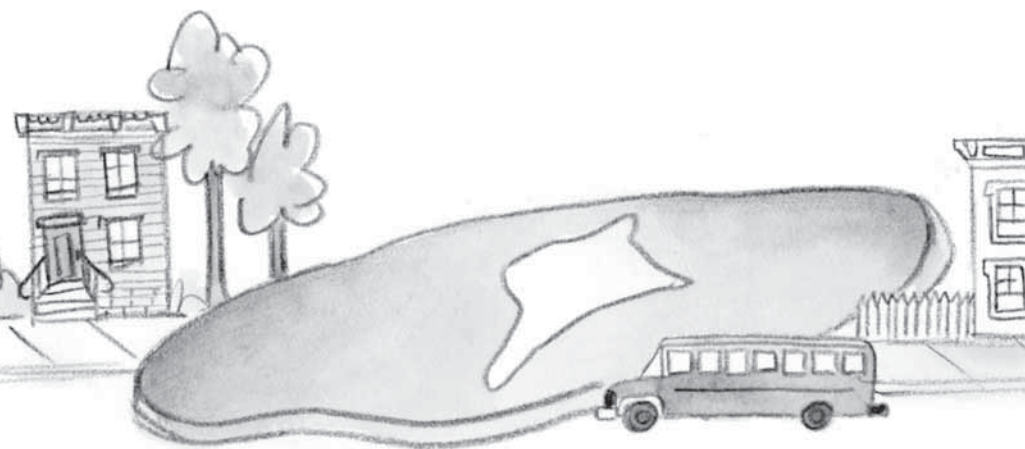
„Neboj se,“ uklidní mě. „Mám plán. Použiju pár kouzel a tu vaši školu proměním v paláček, takže už tam nikdy nebudeš muset.“

„V palačinku?“ podívím se.

„Ano, ale nebude snadné to ukuchtit. Budu potřebovat pár kuřat a možná to pár dní potrvá.“

„Tak jo, neva,“ kývnu.

Palačinka zní dobře, říkám si. Obrovitánská slaná palačinka bude úplně dokonalá, bleskne mi hlavou, ještě než zavřu oči, a pak konečně usnu.







KAPITOLA DRUHÁ

Nejlepší kamarádky do konce života

Když sejdu dolů na snídani, Viola vyprskne smíchy. „Mami! Rošťanda má na sobě úplně to samé, co nosila loni každý den! Akorát že teď už je jí všechno malé!“

Mámu to nevyvede z míry. „Ať si nosí, co chce, vždyť o nic nejde.“

„Santovská čepice mi malá není,“ bráním se.

„Ale je to santovská čepice!“ vykřikne sestra.

Při snídani se máma posadí naproti mně

a řekne, že mi musí ohledně školy připomenout pár důležitých věcí.

1. „Nepřesouvej lavice a židle po třídě.“

„TO UŽ DÁVNO VÍM!“ zahalekám.

„Dobře, dobře, uklidni se!“ vzdychne.

2. „Nesundávej si boty.“

„Proč bych to dělala?“

„To nevím, Dorko, jen mi pořád nejde na rozum, jak jsi je mohla loni tolikrát ztratit.“

3. „Žádná sprostá slova! Rozumíš, Dorko? Myslím to vážně. Schovej si je na doma, až budeš třeba na záchodě, úplně sama a za zavřenými dveřmi.“

„NUDÁÁ!“ vydechnu.

„Myslím, že si ten den báječně užiješ,“ usměje se maminka. „Budeš mi chybět.“



Cestou do školy Lukáš povídá: „Jestli si na hlavě necháš tu čepici, tak my s tebou do školy nejdeme.“

„No jo, no,“ zabručím.



Ve škole mě Viola odvede až ke třídě. Držím se jí jako klíště – nejradši bych byla doma v noční košili.



„Nenechávej mě tu!“ žadoním. Ale sestra už je na odchodu.

Za dveřmi mě přivítá paní učitelka. „Nejdřív pověsíme tu *obrovskou* aktovku,“ řekne a s úsměvem mě dovede k třídní šatně, kterou si okamžitě zamiluju.

Je úúúúúžasně dlouhá! Má šestery dveře! Nejsou tu žádné přihrádky jako minulý rok, takže se v ní dá lézt.



Pověším aktovku na háček. Nejradši bych zůstala v téhle temné, útulné místnůstce za všemi aktovkami, jenže paní učitelka na mě pořád čeká.

„A teď zjistíme, kde budeš sedět,“ praví.



Kluk od našeho stolu se zamotal do svetru.



Očima hledám paní učitelku, ale ta už pomáhá někomu jinému.

Ajéje, zůstane to na mně. Popadnu svetr a škubnu, pak ještě jednou, znovu a znovu, až konečně povolí. *Je to Jirka!* S tím jsem chodila do třídy i minulý rok. „Díky,“ vydechne a vzápětí spadne ze židle.



Když se posbírá ze země, zeptá se: „Kde je Maruška, vzalas ji s sebou?“

„Ne,“ odpovím a je mi stydno, že si na ni pamatuje.

„Škoda!“ povzdechne si. „Byla s ní legrace. Líbilo se mi, jak pořád přesouvala nábytek.“

Dělám, že nechápu, o čem mluví.



Paní učitelka nám rozdá fixy a pobídne nás, abychom vytvořili autoportrét. Sama sebe ztvárním jako pejska Kostíka a pro jistotu si přimaluju pásku na oko. Jirka se zpodobní se spoustou děsivých jizev na obličeji.



Mrknu na výkres spolužačky, která sedí po mé druhé ruce. Cože??? TÝ BRĎO!



Namalovala si náušnice! A ušní lalůčky!
A zakroucené řasy! A nosní dírky! A korunu –
posázenou drahokamy!

Když se podívám přímo na ni, usměje se
a... Páni! To snad není pravda... **NEMÁ DVA
PŘEDNÍ ZUBY!!!**



V tom okamžiku je rozhodnuto: Je to moje
nejlepší kamarádka.

Na sobě má staromódní, strašně moc nadýchané šaty, na nohou nablýskané lodičky s miniaturními podpatky. Ona si vzala podpatky! *Do školy!* Voní po pění do koupele, a v uších má dokonce kulaté náušnice, které si podle mě nakreslila zeleným fixem. Na hlavě má čelenku – netuším proč, ale namísto ve vlasech ji nosí na čele.

Napadne mě pošeptat jí něco legračního. „Víš, co se stane, když si nezavřeš fixy?“ zeptám se a ona zavrtí hlavou.

„VYBUCHNOU!
BUM! PRÁSK! TŘESK!“ vysvětlím.



Myslela jsem, že se rozesměje, ale vypadá spíš vyděšeně a rychle na všechny fixy nasadí víčka.

Zato Jirku jsem pobavila. Sám vybuchne – „BUM! PRÁSK! TŘESK!“ – a znovu se skácí ze židle.



„To byla sranda,“ poznamená vleže na zemi. Zdá se, že se mu motá hlava. Tohle říká vždyc-
ky, když ho něco bolí. Opakuje to, i když bre-
čí. Pak se posadí a ukáže na spolužačku. „Padá
ti čelo!“ zvolá.

„Cože?“ vyhrkne
spolužačka a při-
plácne si dlaně
k čelu.



„Myslí tím čelenku,“ poznamenám.

„Není to čelenka,“ opraví mě a dál se věnuje
kreslení.

A po chvílce šeptem, velmi tiše dodá: „Je to
korunka.“

S Jirkou se na sebe nechápavě podíváme.

Když jdeme na ko-
berek poslouchat po-
hádku, spěchám,
abych mohla
sedět vedle ní.



Paní učitelka ji vybídne: „Rozabelko, posuň
se trochu, prosím tě.“

ROZABELKO? Vážně řekla Rozabelko? To
je to nejkrásnější jméno, *jaké jsem kdy v životě
slyšela. Rozabelka, Rozabelka, Rozabelka, zní mi
v hlavě donekonečna.*



U oběda se posadím vedle Rozabelky a vedle mě se usadí Jirka. S úžasem sledujeme, jak Rozabelka otvírá svoji krabičku se svačinou: Nejdřív vytáhne květované prostírání a ubrousek se stejným vzorem (který si rozprostře na klín) a potom na prostírání postaví porcelánový hrníček s podšálkem. Pak sáhne po lahvi s vodou, nalije ji do šálku a nepatrně usrkne. Hrníček drží tak, že jí trčí malíček. Koukněte:



Nakonec vyloví sendvič s arašídovým máslem a marmeládou, ze kterého si ukrajuje kousíčky příborem, a po každém soustu se otře ubrouskem. Sledovat ji mě tak pohltí, že mám sotva čas sníst vlastní salám.

Konečně je přestávka a já mám poprvé možnost být s Rozabelkou o samotě.



„Jak to, že jsi tak nafouklá?“ ptám se a ukážu jí na šaty.

Spolužačka sklopí oči a špitne: „Je to tajné, ale ukážu ti to.“

Pod šaty má ještě šest dalších sukní. Všechny mi po jedné ukáže a já u každé vydechnu: „Týjo!“



1. Jedna sukně kyticzkovaná



2. Jedna sukně kostkovaná



3. Jedna sukně s jahůdkami



4. Jedna sukně tečkovaná



5. Jedna sukně s palmami



6. A jedna sukně hodně nabíraná



„Víš co?“ opáčím. „Já mám taky tajemství.“

„Fakt? A jaké?“ zajímá se.

Přemýšlím nad nějakým tajemstvím...

Určitě nějaké mám... Většinou jo.

Otevřu svačinkovou krabičku a vytáhnu citronovou šťávu. „Tohle je kouzelný nápoj. Víš, co se stane, když si stříkneš trochu do pusy? Strašně zesílíš a můžeš se prát s těma, co tě šikanují!“

Rozabelka vypadá moc překvapeně.

„Někdo tu někoho šikanuje???“ vyjekne. „A je nebezpečný?“

„To ještě nevím... Ale dívej, jak se napiju...“
Stříknu si trochu šťávy do pusy, ale to množství VÁŽNĚ přeženu, je to celý velký hlt. Šťáva je TÁÁÁÁK kyselá, že bezděky zkroutím obličej do *opravdu šíleného šklebu*, začnu se dusit a kašlat.



„Není ti nic?“ zeptá se spolužačka.

Zavrtím hlavou, ale dál lapám po dechu.

V tom okamžiku k nám s pištěním a smíchem přiběhnou jiné holky a výskají: „Roza-belko! Skákací panák!

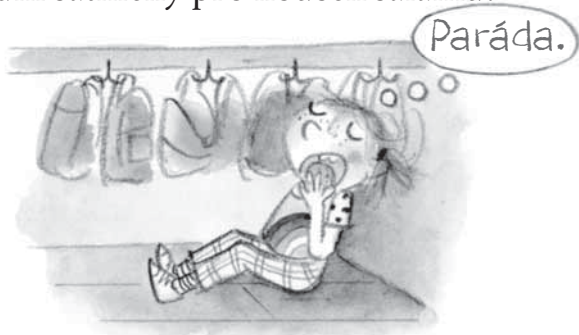
Skákací panák!“

A odtáhnou kamarádku pryč.





Odpoledne si můžeme dělat, co chceme. Když se nikdo nedívá, co nejrychleji se vykradu do třídní šatničky pro kousek salámu.



Je tak dobrý, že si nacpu pár koleček do kapses, abych se mohla podělit s Rozabelkou.

„Koukni, co mám! Nechceš pár ohýbacích sušenek?“ zašeptám. Vymyslela jsem si pro salám vlastní přezdítku, protože mi tak strašně chutná.



Ale jí ne.

Po škole se seřadíme a čekáme na rodiče.
Moje máma se objeví jako první.

Chytne mě za ruku a společně zamíříme ke
školní bráně. Po pár krocích si ale uvědomím,
že musím Rozabelce něco říct. *Prostě musím.*

„NEJLEPŠÍ KAMARÁDKY DO KONCE ŽI-
VOTA!!!“ zakřičím a poskočím u toho. Spolu-
žačka se usměje.



Máma se ke mně otočí. „Vážně? Ty už máš nejlepší kamarádku?“

„Jo! Mám! Mám opravdickou kamarádku!“

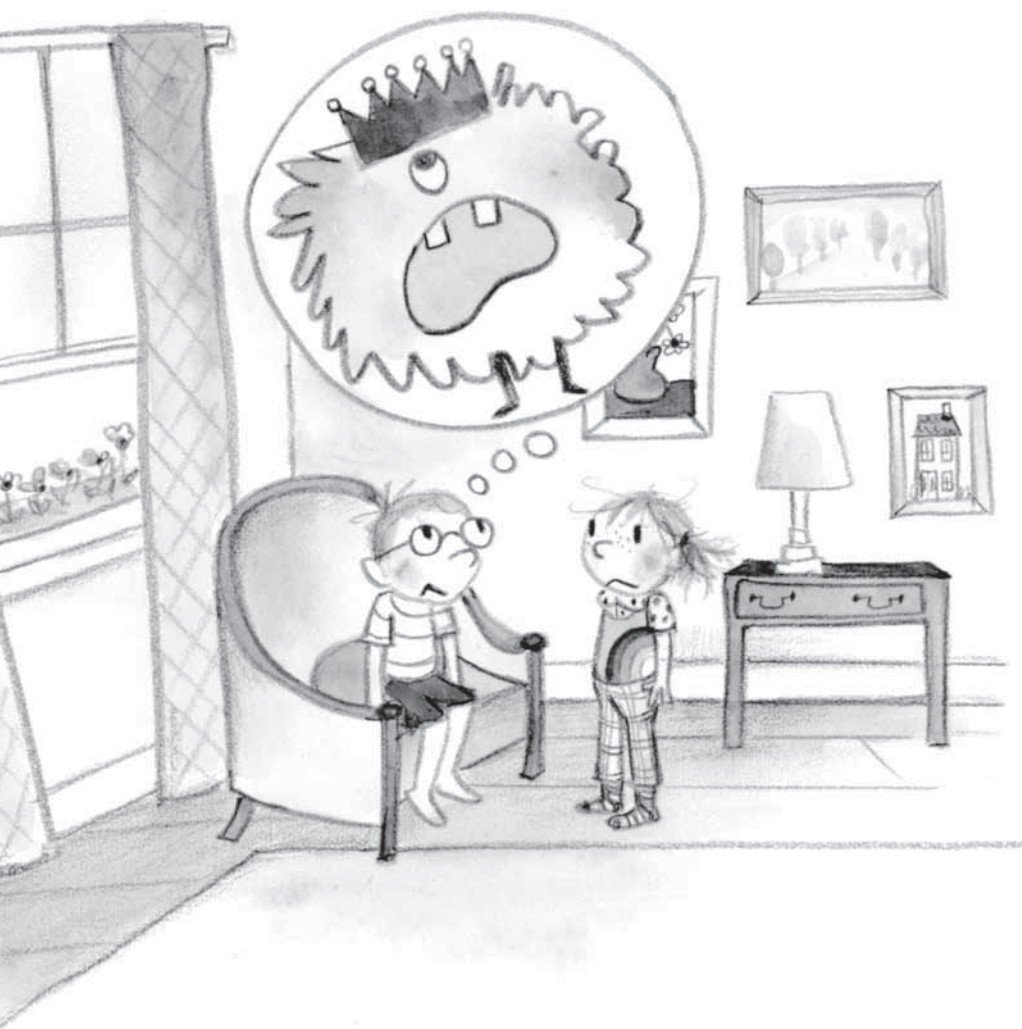
„Jak se jmenuje?“

„Ehm...“

Ajaj... *jak se jen jmenuje?* Má krásné jméno, JEN jsem ho zapomněla. Anabela? Arabela? Rozalinda?

„To si nepamatuju,“ řeknu. „Jak se vlastně moje nejlepší kamarádka jmenuje?“





KAPITOLA TŘETÍ

Kuřecí polívka

Než dojdeme ze školy domů, Rozabelčino jméno mi zase naskočí. Tentokrát už ho nezapomenu.

„Už jsem vám povídala o svojí nejlepší kámošce Rozabelce?“ ptám se Lukáše a Violy.

„Nejmíň desetkrát,“ utrousí sestra.

„Má strašně nafouklé šaty. Má spoustu vy-
padaných zubů a na hlavě nosí korunku!“

„Snad ne další strašidlo!“ vyděsí se Lukáš.

„No dovol,“ odseknu naštvaně.

Počkám, až se otočí, a pak mu skočím na záda.

„Rošťando!“ vykřikne, ale vzápětí se rozesměje... Protože to přepadení ze zálohy se mi fakt povedlo.



A pak spolu zápasíme a brácha mě tahá po zemi... To mám nejradši.



Když Lukáše přestane naše hraní bavit, jdu nahoru do svého pokoje. Otevřu a zůstanu civět na podlahu – je pokrytá listy papíru! Vypadá to, že Maruška strávila *celý den* psaním písmenek.

„Procvičuju abecedu! Koukni na moje esíčka! Vidiš, jak by mi to ve škole šlo? Ještě pořád mě tam nechceš vzít s sebou?“ vybafne na mě a mává listy popsanými písmenem s odshora až dolů.



„Ta eska se mi moc líbí, schovám si je a jednoho dne je budu ukazovat dětem.“

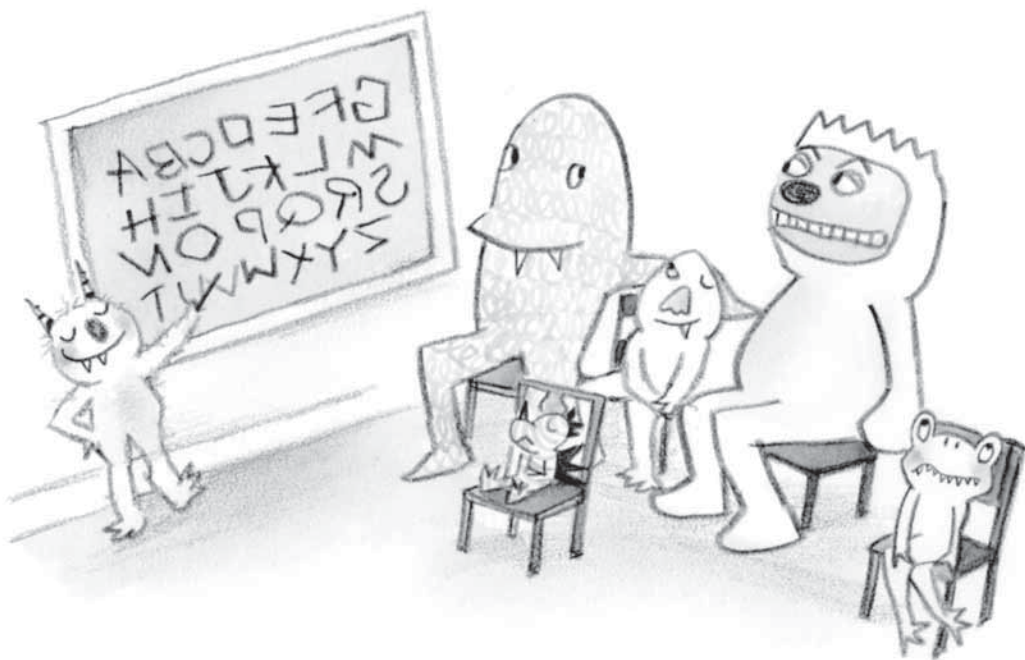
„Nevím to jistě...“, řeknu, „ale podle mě jsou obráceně.“

Maruška se zklamaně svalí na zem.



„No tak, vstávej,“ pobídnu ji. „Přestaň truchovat. Cos ještě přes den dělala, když jsem byla ve škole?“

„Hrála jsem s ostatními strašidlama na školu. Byla jsem paní učitelka!“



„Tak proto je tu takový nepořádek,“ od-
tuším. „A ona tě poslouchala?“

„Většinou jo,“ odvětí.

„Dobře, a co ještě se stalo?“ ptám se dál.



„Spoustakrát volal pan Oříšek,“ informuje mě Maruška.

„*Pan Oříšek volal mně?* Takhle to přece nefunguje! Já mám volat jemu! Vždyť je MOJE dobrá víla,“ podívím se.

„Tvrdil, že je v bryndě.“

„V jaké může být bryndě? V bryndě jsem přece vždycky já!“

„Nevím, moc jsem mu nerozuměla. Kloptal.“

„*Kloptal?* Co to je za slovo?“

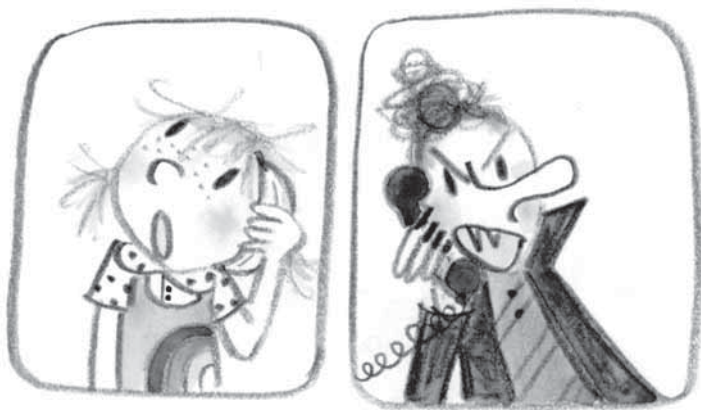


„Navíc to znělo, jako by kloptal v nějaké jeskyni. Slyšela jsem ozvěnu.“

„V jeskyni??“ Co by dělal v jeskyni? „Honem, podej mi banán.“

Už to zvoní... Ššš... Haló?“

„Dorko, Dorko, Dorko...“, ozve se zlověstně. „Věděla jsem, že zavoláš.“ Ten hlas bych rozeznala vždycky a všude.



„Paní Křupchňapková?! Jak to, že máte telefon pana Oříška? Kde je pan Oříšek?“ vykřiknu.

„Náhodou jsem ho nedávno potkala v lese. Pokoušel se o jakési kouzlo, kterým chtěl pomoci TOBĚ, ale omylem sám sebe proměnil v kuře. A teď je v koncích. TY VÍŠ, jak se tohle může stát. Už se mi tu vaří voda... Blíží se čas večere a SAMA VÍŠ, jak moc si potrpím na polívku... Obzvlášť tu kuřecí.“

„Z pana Oříška je kuře?!“ zaječím do telefonu.



„TAK TO NEEEEEE! TEĎ NEBUDE MOCT
PROMĚNIT ŠKOLU V PALAČINKU! OPO-
VAŽTE SE MI SNÍST MOJI DOBROU VÍLU!“



„Co to vyvádíš?“ ozve se znenadání ode dve-
ří. Stojí v nich Viola. „Neříkej mi, že si zase hra-
ješ na paní Křupchňapkovou,“ praví.

„Právě mám důležitý hovor,“ oznámím se-
stře smrtelně vážným hlasem.

„Jak myslíš,“ ucedí a obrátí se k odchodu.
„Tak to si asi nechceš povídat o škole... Nebo o Rozabelce.“

„Počkat, to chci,“ vyhrknu a pustím banán na zem.

„Hrály jste si spolu o přestávce?“ zajímá se Viola.

„Mmhm,“ přitakám, přestože to není pravda. „Byla to legrace.“

„A na co přesně?“ ptá se dál.

„No, hrály jsme si... ehm... na mořské... štěně,“ plácnu to první, co mě napadne.

„Tak mořské štěně...“, utrousí. „Aha.“

Možná si myslí, že jí lžu, protože vzápětí řekne: „Měla by sis připravit oblečení na zítřek. Vem si něco, co se bude Rozabelce líbit.“

„Jo, dobrý nápad,“ přitakám.

Sotva Viola odejde, znovu popadnu banán. Tentokrát mluvím šeptem. „Haló, jste tam ještě? Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat.“

„To nebylo moc zdvořilé,“ zlobí se paní Křupchňapková.

„Promiňte, nemohla jsem nic dělat.“



„Co je to mořské štěně?“ ptá se.

„Cože? Vy jste to slyšela? Netuším, co to je! O mořském štěněti se nebavíme! Prosím vás, nejezte pana Oříška. Moc vás prosím! Dám vám cokoliv, stačí říct, *co si přejete*.“

„Rozmyslím si to,“ řekne. „Dám ti vědět.“

„Kdy?“ vyhrknu. „Potřebuju vědět kdy!“

Ale to už je sluchátko hluché.

Bez pana Oříška jsem
odkázaná sama na sebe.
A Maruška žárlí na Roza-
belku tak moc, že z toho
má záchvat.



Nezbývá než čekat,
až paní Křupchňap-
ková zavolá. A vybrat
si oblečení...



Devatery kalhotky



Troje legíny



Čtyři trika



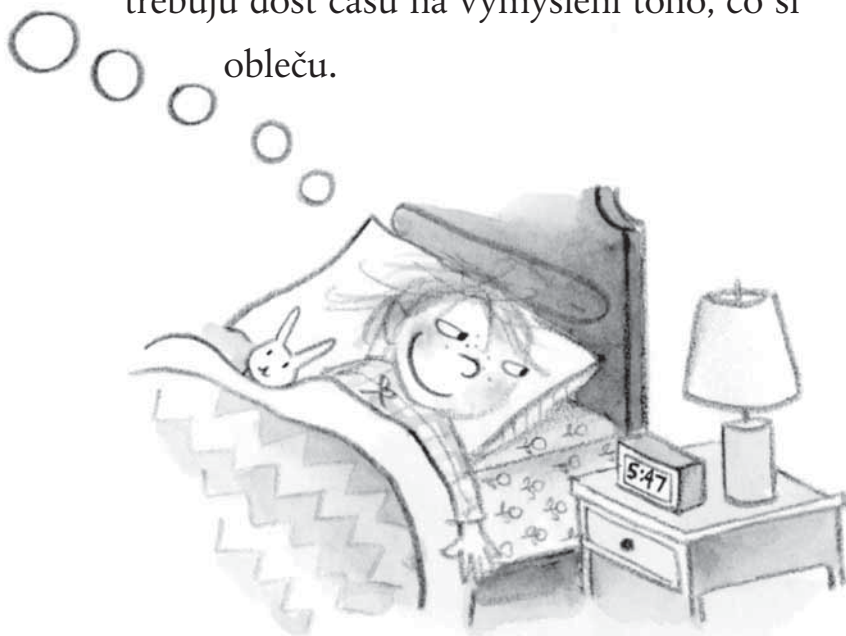
Troje ponožky



KAPITOLA ČTVRTÁ

Od lepkavých žab pryč!

Další den se probudím brzo, protože potřebuju dost času na vymýšlení toho, co si obleču.



Když sejdu na snídani, Viola se hned ptá:
„Proč vypadáš tak divně?“

„To teda nevypadám,“ ohradím se a usoudím, že bude lepší jí nic neříkat.

„Vypadáš... hrozně vycpaně,“ poznamená sestra.

„Taky máš větší zadek,“ prisadí si Lukáš.

„A potíš se,“ dodá Viola.

„Netuším, o čem to mluvíte,“ zalžu.



Ve škole se hned přitočím k Rozabelce: „Počkej na odpoledne, musím ti říct nové tajemství.“



„Není už odpolední přestávka?“ ptám se paní učitelky.

„Kdepak,“ zavrtí hlavou. „Sotva jsme přišli. Pojď na koberec, teď si všichni budeme povídat.“



Na koberci musím čekat celou věčnost, než
na mě přijde řada. Všichni ze třídy mají něco na
srdci!



Třídní pravidla:

1. Poslouchat spolužáky.
2. Snažit se ze všech sil!
3. Být hodný 😊

Náš
pes ráno
zvrace!

Našel jsem v parku
lesklý drahokam, pak jsem
ho ztratil, ale zase jsem
ho našel. A potom ho
zase ztratil.



Čekám a čekám, až se dostanu ke slovu, a při tom čekání si představuju všechny děti ze třídy jako křeččí mláďata.

Mámě došla
majonéza, tak
mi místo toho
dala máslo.



když si
takhle ohnu
ruku dozadu,
tak to bolí!



Věděli jste,
že číslo miliarda
má devět nul?



Pak promluví
Rozabelka a já se
vmžiku vrátím do
reality.

Můj drak je
celý polepený
leukoplastí.



„Tvůj plyšáček?“ zeptá se paní učitelka. „To je roztomilé.“

„NE,“ odvěti Rozabelka, zavrtí hlavou a zamračí se. Zazírá na paní učitelku, jako by byla úplně mimo. Po dlouhé chvíli ticha upřesní: „Vletěl do trní, když mě zachraňoval.“

Drak??? Trní? O čem to mluví??

„Vážně? Aha,“ usměje se paní učitelka. „Krásný příběh. A teď... Dorko, co máš na srdci ty?“

„Ehm... ehm...“ Teď jsem to samozřejmě zapomněla.

„To nevadí, řekneš nám to, až si vzpome-
neš,“ uklidňuje mě paní učitelka.

Já si ale v žádném případě nenechám ujít svoji příležitost! A tak plácnu to první, co mě napadne: „Mohli bychom si zahrát skvělou hru!

Budeme dělat, že jsme všichni křeččí mláďata a vy se nás pokoušíte pochytat a zavřít do kufru.“

Paní učitelka praví: „Ehm... Tuhle hru by bylo lepší si hrát s kamarády o odpolední přestávce, Dorko.“



„Tak když bude chtít Rozabelka...“ řeknu
a podívám se na spolužačku.



Nevypadá, že by ji můj nápad nadchl.

Paní učitelka se usměje. „Chce ještě někdo
něco říct?“

Přihlásí se Jirka a vyhrkne: „Já bych se jako
malý křeček chtěl jmenovat Marvin.“



U oběda si s Rozabelkou nic moc neřeknu, protože Jirka neustále mluví o té hře na křečky. „Budeme dělat, že jsme strašně nevychovaní! Budeme jíst odpadky! A schovávat se před policajty! Budou chtít všechny



křečky pochytat a prodat je na křečburgry!
Kdo nesnáší křečburgry, ať zvedne ruku!“ vykřikne a sám vystřelí paži do vzduchu.

„Fuj,“ ušklíbnu se. Ale zní to docela legračně.



Konečně dojde na odpolední přestávku.

„Těšíš se na moje tajemství?“ ptám se Rozabelky. Ukážu jí svoje devatery kalhotky, troje legíny, čtyři trika a troje ponožky.

„Jsme jako dvojčata!“ řeknu. „Obě nosíme tajné oblečení!“

„Hmm...“ vydechne spolužačka a pozorně se na mě zadívá. „A takhle jsi vycpaná... na obranu? Máš to jako brnění?“

Nevím, co na to odpovědět. „To by taky šlo.“



„Rozabelko, pojd' si zaskákat!“ Už zase ty holky od panáka.

„Chodila jsem s nima minulý rok do třídy,“ vysvětlí mi Rozabelka, ještě než ji odtáhnou.



Sundám si tři propocená trička a běžím za nimi.



„Pozor!“ vykřiknu. „Ten čtverec je plný mrtvých žraloků!
Na mrtvé žraloky neskákej!“

Rozabelka doskočí na
sousední pole. „Jejda! Teď
jsi u lepkavých žab! Ho-
nem pryč! Od lepkavých
žab pryč!“ Spolužačka
zavravorá a skončí vedle
žabího čtverce.



„Áááá! Vroucí láva!
Uskoč, uskoč! Rychle!“
křičím na ni.

Holky přestanou skákat a zadívají se na mě.



Pořád se na mě dívají.

„Chceš si taky zaskákat?“ zeptá se nakonec jedna z nich.

„Ani ne,“ odmítnu a uteču.

Procházím se po školním dvoře a sleduju,
jak si ostatní děti hrají.

Tyhle holky klusají jako koně.



Tahle skupinka si hraje na dům, jenže ten
jim shořel a teď se všichni hádají.



Jirka si s několika spolužáky hraje na křeč-
ky.



Maruška cvičí.



Maruška??!! Co ta tady dělá? Rychle k ní přiběhnu. „Co ty tady?“ obořím se na ni naštvaně.

„Ty si nechceš zacvičit?“ ona na to.

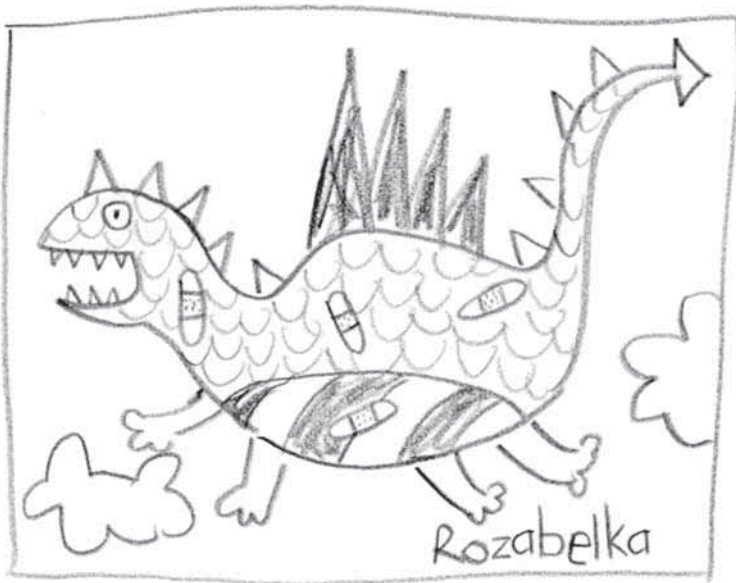
„Tak jo, ale jenom chvilku,“ řeknu. „A pak půjdeš domů!“



KAPITOLA PÁTÁ

Crrr, crrr, crrr!

Odpoledne máme kreslení. Svému obrázku se nevěnuju a namísto toho sleduju, co kreslí Rozabelka. Obrovského šupinatého draka!



„Ty máš vážně draka?“ ptám se zvědavě.

„Samozřejmě,“ odvětí. „Ale je to hrozná bábovka, pořád je samá modřina. Klidně narazí i do hradních zdí.“

„Ty žiješ na hradě?“ podívám se.

„A kde jinde?“ podíví se zase ona. „I když mám ještě chaloupku v lesích pro případ, že se potřebuju schovat.“

„A máš i podzemní kryt? Já jo!“ ozve se Jirka. „Kdo má podzemní křeččí kryt, ať zvedne ruku!“ křikne a okamžitě vystřelí paži do vzduchu.

Nevěnuju mu pozornost a dál se ptám Rozabelky: „*Před čím se schováváš?*“

„Znáš to... Děsivé staré čarodějnice a tak,“ povzdechne.

„Ty nám nic nenakreslíš, Dorko?“ poznamená paní učitelka, když jí do oka padne můj čistě bílý výkres.



„Dorko,“ praví, „ty mě neslyšíš?

Dorko...? Dorko, vnímáš mě...?“

Po škole běžím přímo do svého pokoje, abych si mohla sundat všechno oblečení, převlíct se do noční košile a zjistit, jestli mi někdo nevolal.



„Ona se ještě neozvala?“ zaúpím. „To snad ne! A už jsem ti říkala, že doma se hlásit nemusíš!“

Maruška se mnou chce chodit do školy
tak moc, že se hlásí pokaždé, když chce něco
říct.

Připravuje se na školu celé odpoledne.

Po chodbách chodí zásadně tiše.



Dokonce čeká i ve frontě na záchod.



Začínám z Marušky bláznit, takže jsem moc ráda, když se konečně vrátí Lukáš s Violou, kteří byli na návštěvě u kamaráda.

„Že to neuhodnete! Mám OBROVITÁNSKOU NOVINU!“ oznámím jim. „Rozabelka má draka! A žije na hradě! Myslím to naprosto vážně.“

„Vidíš,“ prohodí Lukáš směrem k sestře. „Říkal jsem ti, že si tu Rozabelku vymyslela.“

„Cože? Nikoho jsem si nevymyslela! Je to skutečná holka z naší třídy! Sedí vedle mě!“

„Je stejně skutečná jako Maruška?“ zeptá se Viola.



„Jo!“ odpovím.

Maruška se pyšně usměje.

„A co na to paní učitelka, když si s Rozabelkou povídáte?“ zajímá se brácha.

„Vždycky řekne *„Holky, ticho už!“*“

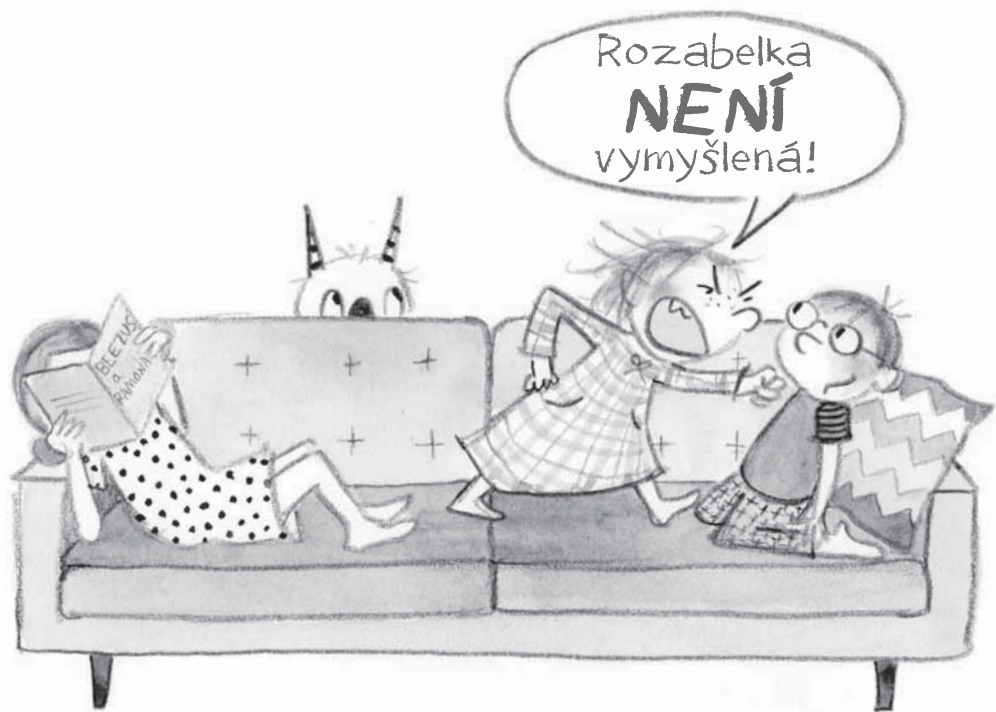
Tomu se Lukáš zasměje.

„Hraješ si o přestávkách i s někým jiným než s Rozabelkou?“ zpovídá mě Viola.

„Já si vlastně s Rozabelkou hraju jen trochu, protože ona většinou radši skáče panáka,“ připustím.

„Takže tvoje vymyšlená kamarádka si s tebou ani nechce hrát!“ Lukáš vybuchne smíchy.

„UŽ JSEM VÁM ŘEKLA, ŽE ROZABELKA NENÍ VYMYŠLENÁ!!!“ zakřičím z plných plic.



V slzách vypočoduju z místnosti, ale smích sourozenců ke mně pořád doléhá. Slyším, jak Viola říká: „Mně řekla, že si hrajou na *mořské štěně*.“ Vzápětí se ozve těžké žuchnutí. To se nejspíš Lukáš smál tak moc, až se svalil z gauče na zem. Jako by nic vtipnějšího než „*mořské štěně*“ v životě neslyšeli.

Pláču tak usilovně, že slzy zaplní celý můj pokoj. Proč jsou brácha se ségrou takoví pitomci? A co je tak skvělého na skákacím panákoví? Bude si se mnou Rozabelka někdy hrát? A kde je pan Oříšek, když ho nejvíc potřebuju?

„Možná že Rozabelka
moje opravdická
kamarádka vážně není,“



zavzlykám. „Možná žádnou kamarádku nikdy nenajdu. Možná mají brácha se ségrou pravdu.“

Maruška mě hladí po hlavě.

„Zítra se mnou můžeš jít do školy,“ řeknu jí a popotáhnu.

„Díky, já nechci,“ praví.

„CO ŽE?“ vyhrknu.

„Myslím, že mě nakonec víc baví si na školu jen *hrát* než do ní opravdu chodit.“

„Má-růů-škóóó! Po tom všem žadonění? Grrrr. Já tě teď potřebuju, nemám si s kým hrát!“ pláču.

„Vsadím se, že zítra si s tebou Rozabelka hrát bude,“ prohlásí.

„Jak to víš?“ ptám se.

„*Jen buď svá*,“ poradí mi.



A tak se tou radou řídím.

Další den si u oběda sednu vedle Rozabelky. Není to snadné, protože se kolem ní neustále motají holky od skákacího panáka.



Když otevřu krabičku s jídlem, S ÚDĚSEM zjistím, že mi máma přibalila *můj telefon*! Proč by to dělala? *Na co myslela?* Ajéje, CO KDYŽ ZAČNE ZVONIT?



Prosím, prosím, *prosím*,
jen ať se nerozezvoní.

Ajaj.



CRRR

CRRR!

Tohle musím vzít. Kdy-
by ne, skončí pan Oříšek
jako kuřecí polívka.

„Haló?“

„Dorko! Jak se daří?“ zahlaholí paní Křup-
chňapková.

„Dobře,“ špitnu a rozhlídnu se po jídelně.
Je tady velký hluk, a tak si druhé ucho zakryju,
abych líp slyšela.

„Už vím, co budu chtít,“ oznámí hlas na dru-
hém konci linky.

„Taky bylo na čase!“

„A když mi to
splníš, nechám pana
Oříška jít.“

„Splním cokoliv,“
slibuju.

„Chci princeznu.“



„Princeznu? Kde mám podle vás...“ Ale pak
se podívám na Rozabelku, která si zrovna krájí
kuličky hroznového vína a jednotlivé kousky
napichuje vidličkou.



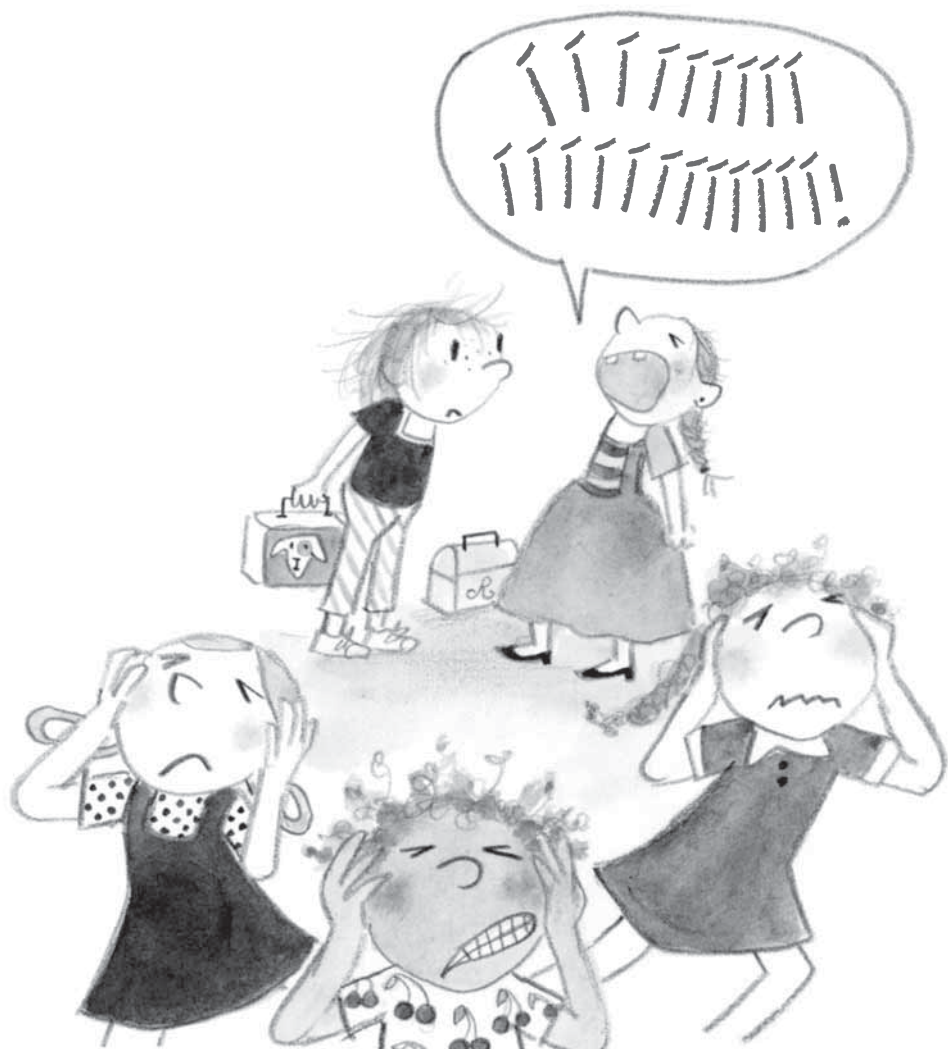
Rychle si dám v duchu jedna a jedna dohromady.

„Tak jo!“ řeknu s úsměvem na rtech. Jsem si totiž jistá, že *tahle hra se Rozabelce bude líbit!* Potom zavěším. „Počkej na mě na hřišti,“ řeknu spolužačce smrtelně vážným hlasem. „Hrozí ti velké nebezpečí a je to přísně tajné.“

„Vážně?“ Rozabelce se rozsvítí oči jako žárovky. Rychle sbalí ubrousek s jídlem a já jí sotva stačím, jak rychle vyrazí ke školnímu hřišti.



Jakmile Rozabelce povím o paní Křup-
chňapkové, ZAJEČÍ TAK NAHLAS, že holky
od skákacího panáka si zakryjí uši a utíkají pryč.



„Pověz mi všechno,“ pobídne mě spolužačka. „Úplně všechno.“

„Má špičaté zuby, černý plášť, dlouhý nos, ostré, černé nehty, zahnuté boty, příšerný drdol...“



Rozabelka přechází z jedné strany na druhou a přemýšlí. Vypadá hrozně vážně. Dlouho nic neříká.

Ale nakonec promluví.



„Budeme muset jít do války,“ konstatuje.

„Do války???“ vyděsím se.

„Máš koně?“

„Ehm...“

„*Potřebuješ koně!* Musíme se připravit na souboj. V téhle válce nejde jen o nás, jde o celé království. Kdo ještě stojí na straně paní Křupchňapkové?“

„Podle mě nikdo... Nikdy jsem neviděla nikoho než...“

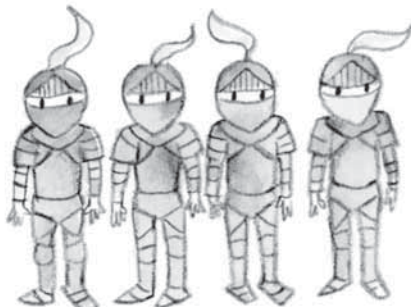
„Rozhodně na to není sama! Určitě jí někdo pomáhá. Kolik má zajatců? A kde je všechny drží?“ vyptává se Rozabelka.

„Ehm... Ehm... To nevím,“ přiznám se. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Bydlí v jeskyni.“

„*Tys o tom nikdy nepřemýšlela?*“ vydechne Rozabelka překvapeně.

„Děje se tu hrozná nespravedlnost! Musíme je osvobodit! Vsadím se, že má v jeskyni *plno* zajatců. A jenom MY je můžeme zachránit! Potřebujeme plán. *Opravdový plán*. Nemůžeme si dovolit riskovat. Nehodlám strávit zbytek života předením zlaté příze ze slámy, nebo co se v jeskyni dělá!“

Slova se z ní hrnou čím dál rychleji. „Hloupé je, že můj drak zrovna leží se zraněním. Ale až dneska přijdu domů, mohla bych sehnat pár rytířů...”



Taky si musíme udělat
mapu lesa, abysme na-
šly tu její jeskyni.



Vyzvednu si koně...



Uvidím, jestli najdu svůj
meč... a...



taky... citronovou šťávu!“ vy-
hrkne. „Budeme potřebovat tu
tvoji citronovou šťávu!“



A pak je přestávka u konce.

Odpoledne při matematice Rozabelce zašeptám: „Musím ti říct ještě něco. Moje dobrá víla se omylem proměnila v kuře. Jmenuje se pan Oříšek. Ta víla.“

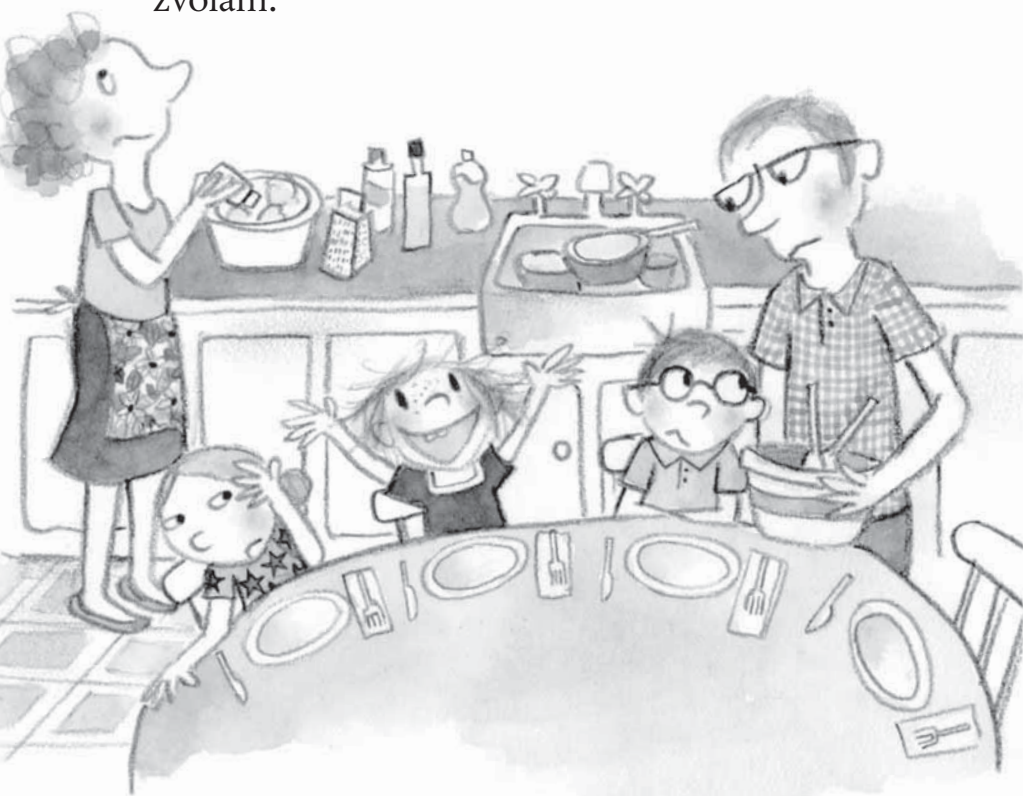
„Týjo! To se mojí dobré víle stalo taky!“ šeptne kamarádka.

„Hej, o čem si to povídáte?“ zajímá se Jirka. „O kuřatech? Kdo má rád kuřata, ať zvedne ruku!“



U večere se mě táta ptá: „Tak co, Dorko, jak bylo ve škole?“

„Naplánovaly jsme s Rozabelkou válku!“ zvolám.



„Ještě že už je pátek,“ odtuší maminka.

Páteční večer



MARUŠKA, PŘIPRAVENÁ NA VÁLKU



Proč
začíná
písmeno W
na dě?

Mají
cvrčci rádi
rána?

Jsou
dospělí bez
budoucnosti?

KAPITOLA ŠESTÁ

V lese

Je sobota ráno a já bych nejradši zůstala doma v noční košili. Jenže táta nás táhne do parku.

Sotva tam dorazíme, pověsím se na něj a začnu kňourat: „Už půjdem domů?“

„Ne,“ odpoví. „Běž si hrát.“

Mám lepší nápad: začnu mu pokládat otázky. Ptám se na všechno, co mě zrovna napadne.

„Nechceš jít radši na houpačku?“ navrhne po chvíli.

A tak čekám na houpačku. Čekám a čekám.
A čekám. Kdykoliv se nějaká uvolní, přiběhne
někdo starší a zabere mi ji.



Ach jo! Ty starší děti.

Rozhodnu se pro pís-
koviště. Ale sotva rýpnu
lopatkou do písku, nara-
zím na dřevěné dno. „Teď
už nevím kam,“ zabručím.



Jdu vyzkoušet klouzačku, jenže proti mně se objeví obrovské batole s odpornou nudlí u nosu, které se neustále snaží vysoukat nahoru.



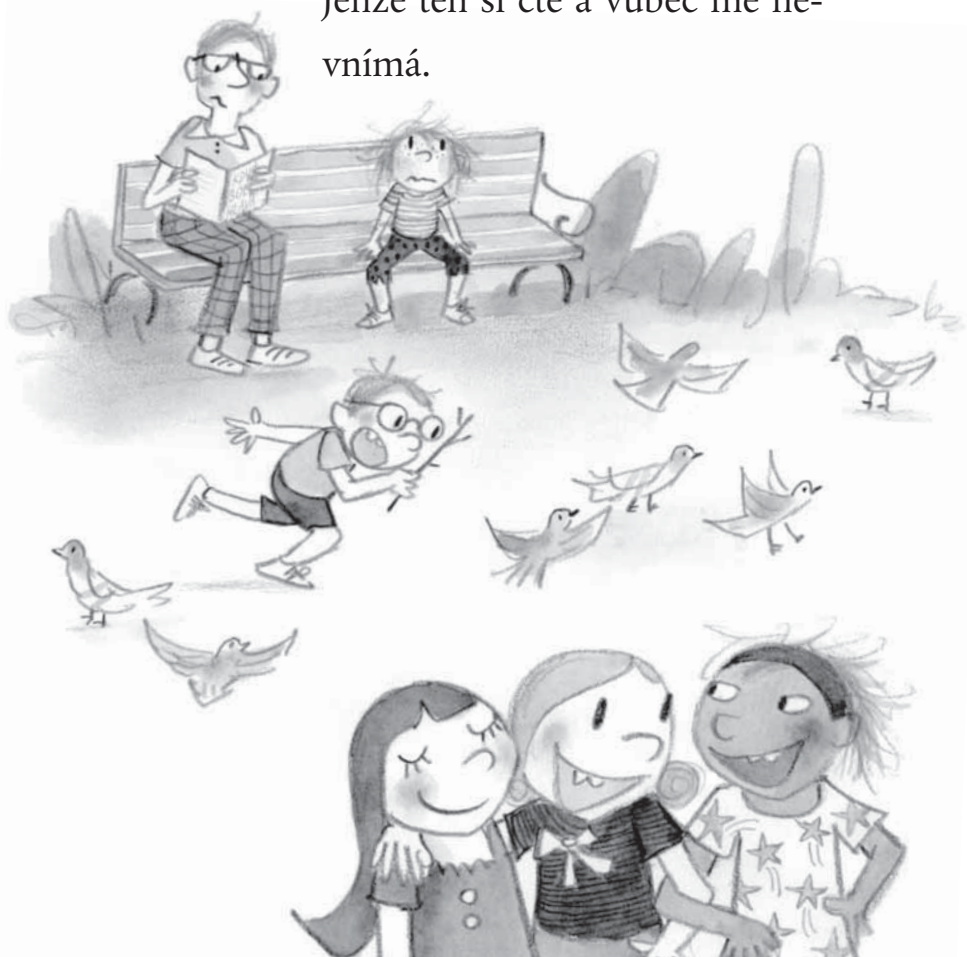
„Nemohl bys uhnout, prosím tě?“ žádám ho snad milionkrát. „UHNI! Nebo do tebe cestou dolů narazím!“

Což se taky stane. Když se poněkolkáté setkáváme tváří v tvář, napadne mě, že bych od něj mohla tu svíčku u nosu chytit. Fujtajbl. A tak na skluzavku radši zapomenu.

Lukáš pobíhá po parku – s klackem v ruce honí holuby – a Viola je se svými kamarádkami. Ta má v parku vždycky nějaké kamarádky.

„A teď už můžeme domů?“ ptám se tatínka.

Jenže ten si čte a vůbec mě nevnímá.



Vtom u nedalekého stromu spatřím kuře. Po čtyřech přelevu na druhý konec lavičky, abych měla lepší výhled.



„Tati, budu si hrát tady u těch stromů,“ oznámím.

„Tak jo,“ utrousí táta. „Nechod’ moc daleko.“

Strašně dobře umím předstírat, že jsem hrozně daleko, i když to zrovna není pravda.

„Pan Oříšek! Není ti nic?“
řeknu, vezmu kuře do dlaní
a dám mu pusku. *Jako kuře je*
tááááák roztomilý!



„Klopt!“ vyloudí ze sebe.

„Jak se ti podařilo utéct?“ vyzvídám. Ale
on vážně umí jen kloptat.

„Jak tě mám proměnit zpátky ve svoji dob-
rou vílu?“

„Klopt! Klopt!“

„Jasně! Potřebuju k tomu tvoji kouzelnic-
kou hůlku! Kde ji máš?“

Ukáže hluboko do lesů.

„Dobře,“ kývnu. „Jdeme pro ni.“

Cestou nás
zdraví spousta
zvířat.





A potom si všimnu, že směrem k nám mezi stromy kráčí tajemná dívka. Na sobě má dlouhé, načančané šaty a vysoký, špičatý klobouk, ze kterého vlají pentle. Když přijde blíž, zjistím, že v jedné ruce drží dřevěný meč a ve druhé jablko, ze kterého ukusuje.

Je to Rozabelka.

Když mě spatří, na okamžik se usměje a vzápětí začne křičet: „Pomoc! Pomoc! To jabko je otrávené. Umírám!“ A svalí se na zem.



„Umírám, umírám,“ souká ze sebe a vydává strašlivé skřeky. „Errrghh, íííjúúúú...“

„Kdo ti dal to jabko?“ zajímám se.

„Krgghkrghkrgh... taková stařena,“ zaskuh-
rá slabým, sotva slyšitelným hlasem. Oči má
zavřené.

„Jak vypadala?“ ptám se dál.

„Měla černý drdol, velký límec a hrozivé
obočí. Zuby ostré jako nůžky... nos dlouha-
tánský jako násada od koštěte... a plášť černý
jako temná noc.“



Pokouším se
představit si, kdo
by to mohl být.



Vtom mi to dojde. „Já hloupá! Ty myslíš *paní Křupchňapkovou*!“

„Jo, přesně tu,“ přisvědčí Rozabelka. „Mířila jsem zrovna do chaloupky v lesích. Drak se tak unavil, že usnul pod stromem, já zůstala samotná a najednou jsem se chytila do obrovské, příšerné sítě! Paní Křupchňapková na mě přichystala past!“

„No jasně!“ vyhrknu. Paní Křupchňapková přece chtěla princeznu! „Povedlo se jí tě chytit, a proto pustila pana Oříška!“

„Jo. Každopádně,“ pokračuje Rozabelka, „nejdřív mi připadala docela milá, protože mi nabídla tohle jabko. Je krásně červené a šťavnaté, ale sotva jsem si kousla, začaly mi hořet uši, svědět mě prsty na nohou a *zpotilo* se mi srdce! Hned mi bylo jasné, že UMÍRÁM!“



„Fíha! Paní Křupchňapková je hroživější, než jsem si myslela!“ vydechnu. „Jak se jí to kouzlo s otráveným jabkem povedlo?“

V tom okamžiku začne pan Oříšek kloptat
ostošest, mává zběsile křídly, celý se nafukuje
a naparuje – snaží se mi něco říct!

Kloptá tak zarputile, až se z toho pozvrací.

Chudáček.



A potom mi dojde, co chce říct.

„Ukradla ti kouzelnickou hůlku! Tak takhle se
jí to kouzlo povedlo!“ vykřiknu.



„KLOPT!“ vykloptne pan Oříšek a vyskočí zpátky na nohy.

„Jak se k té hůlce dostala?“ ptám se ho.

„Klopt! Klopt!“

„Protože jsi kuře a nemáš žádné ruce ani ten úžasný pásek s úchytkou?“

„KLOPT!“

„Ááááále, to bude dobrý. Já ti ho zase seženu,“ konejším ho a hladím ho po hlavě.

„Honem, musíme jít,“ otočím se na Rozabelku. „Můžu to kouzlo zvrátit, ale budu k tomu potřebovat kouzelnickou hůlku. A tu získám jedině tak, že vyzvu paní Křupchňapkovou na souboj. Musíme najít její jeskyni!“

Rozabelka slabým hláskem špitne: „Nemáme moc času.“

„Vím, že umíráš, ale nedokážeš vstát?“

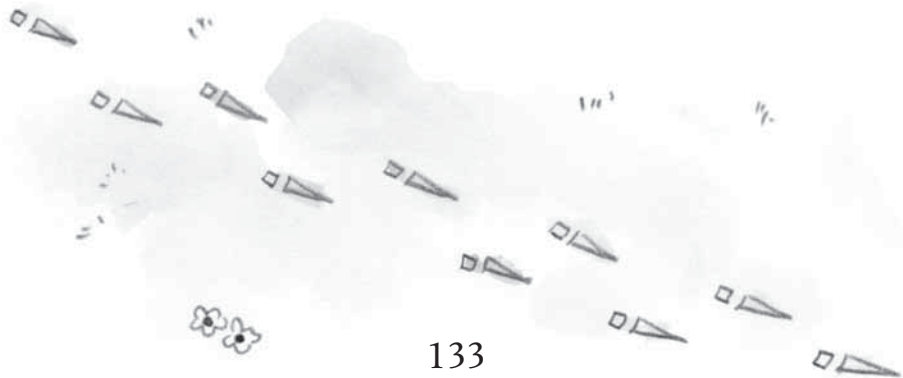




Pojď se mnou.
Zvládneš jít?“

„Jen trochu,“
hlesne. Nemů-
že skoro ani
dýchat.

A v tu chvíli narazíme na stopy paní Křup-
chňapkové.





KAPITOLA SEDMÁ

Vzhůru do boje!

Jdeme po špičatých stopách paní Křupchňapkové, které nás jistě zavedou do strašidelné jeskyně plné netopýrů. Cestou musíme překonat obrovskou pavučinu a zaplouváme hlouběji do temného, hustého lesa...



Klestím cestu lesem pomocí Roza-
belčina meče, kterým kácím malé stromky
a odsekávám překážející větve.



Na druhém konci lesa konečně narazíme na paní Křupchňapkovou. Sedí u ohně před jeskyní, ze které vykukuje několik zajatců. Rozabelka jim zpoza keřů mlčky zamává.



„Co teď?“ zašeptám.

„No, já umírám,“ odvěті Rozabelka tiše.

„Takže na ni s tím mečem skočíš TY.“

„Musí ze mě jít strach,“ zamyslím se.

„To se dá snadno zařídit,“ na to kamarádka.

V bezpečí keřů mi na tvář a ruce rozmaže trochu bláta.

„Co tohle?“ zeptám se šepem a přetáhnu si triko přes hlavu, takže mi stojí vlasy.

„A co tohle?“ Rozabelka mi vlasy navíc rozcuchá a zamotá do nich hrst borového jehličí.

„Teď vypadáš jako nestvůra!“ zasměje se.

„Pojď sem, ať tě můžu vyslat do boje.“

To se mi ještě nestalo!

„Počkej, mám tady citronovou šťávu, kdybysme ji náhodou potřebovaly,“ informuje mě Rozabelka.

Potom si přidřepne a vši silou mě strčí do zadku.



VZHŮRU DO BOJE!

Dopadnu na nohy.

„Dorko?“ podiví se paní Křup-
chňapková. „Jsi to ty?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „To
nejsem já.“

Už jsem zapomně-
la, jak snadno se dá
obalamutit.



„Ať jsi kdo jsi, přicházíš pro Violinu panenku?“

„Ta panenka už nikoho nezajímá. Dokonce ani Violu! Já jsem si přišla pro kouzelnickou hůlku,“ pravím.

„Chachá! Tak to ti přeju hodně štěstí!“ opáčí paní Křupchňapková a vytasí vlastní meč – větší, lesklejší a ostřejší.



Stačí ovšem moje jediné nindžovské sek-
nutí a Rozabelčin zásah citronovou šťávou
do babizniných očí, a paní Křupchňapková
nic nevidí a její plášť se octne v plamenech.





„Pamatuješ, jak jsem se tě ptala,
jestli nemá pomocníky?“ ucedí Ro-
zabelka přes zaťaté zuby.





Na pomoc nám přicházejí rytíři,
které přivedl Rozabelčín drak, a spo-
lečně se pustíme do divokého,
šíleného
souboje.

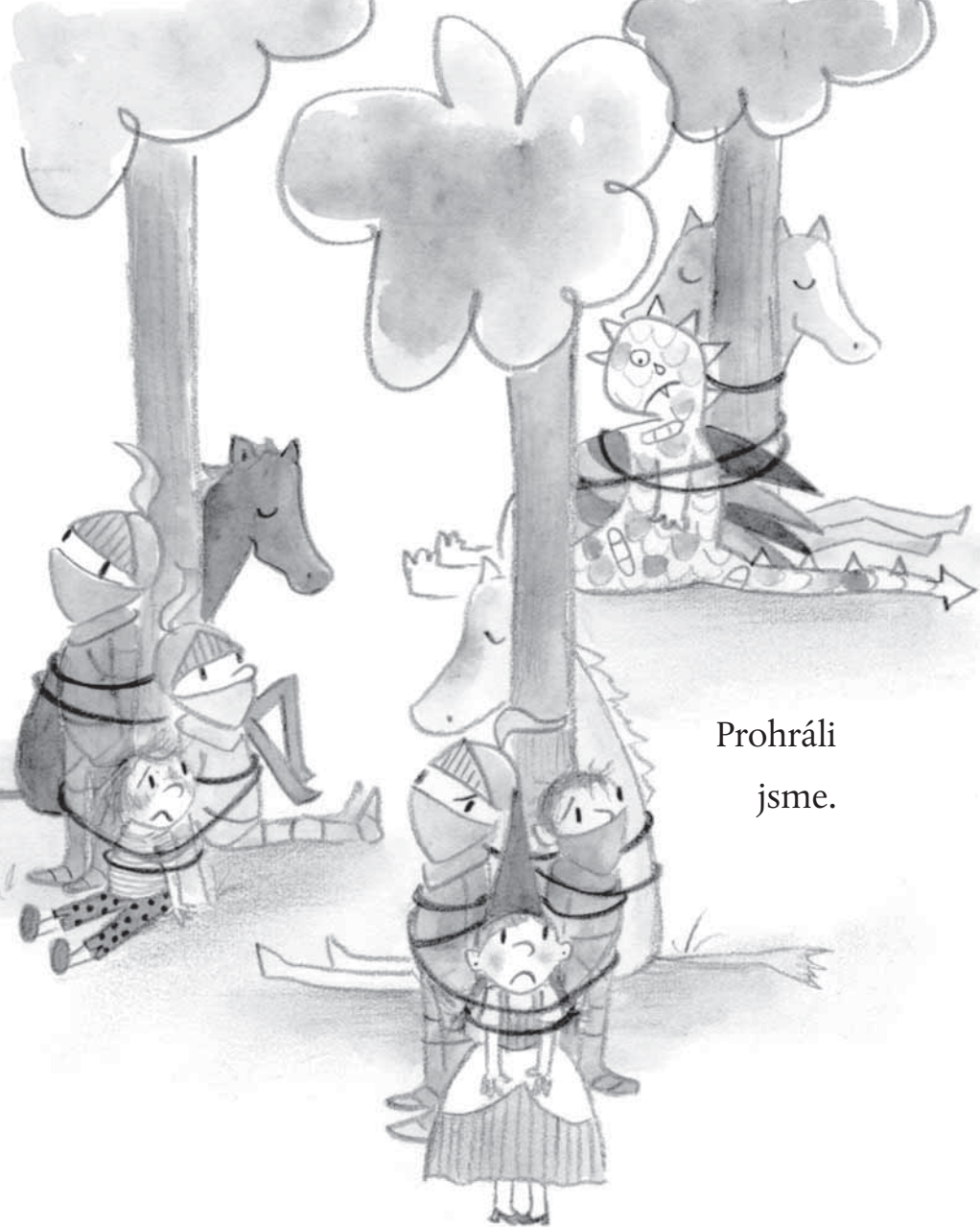




TU MÁŠ!

Bačkoro!

Křup...



Prohráli
jsme.



Nikoho ale nenapadlo svázat kuře.

Pan Oříšek vyrazí do jeskyně...



... popadne hůlku...

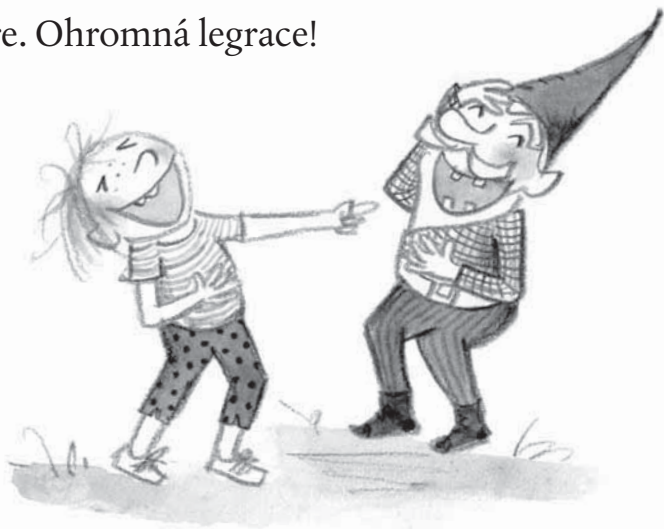


... a už není kuře!

Rychle nás všechny rozváže
a potom osvobodí zajatce.



Po osvobození všichni běží domů, jen my zůstáváme. Teď když je pan Oříšek zase sám sebou, hurónsky se smějeme tomu, že byl kuře. Ohromná legrace!



Potom pan Oříšek zruší jedovaté kouzlo, kterému málem podlehla Rozabelka.

„Teď poskakuj na jedné noze, dvakrát kýchni a ohni ruce takhle dozadu,“ přikáže jí.



„Jak mám skákat po jedné noze, když umírám? Ale tak jo, dobře!“ vzdychne Rozabelka.
„Mimochodem, hezký klobouk.“

„Ten tvůj taky,“ usměje se pan Oříšek.

Jakmile je kouzlo zrušeno, Rozabelka řekne: „Ajaj. Slyšeli jste to? Poslouchejte!“

Slyším, jak mě ze hřiště volá Viola. „Rošťando, domů! Jdeme, začíná pršet!“

„Ach jo!“ povzdechnu si. „Škoda že už nejsme uvázané.“

„Že jo,“ přitaká kamarádka a otírá mi bláto z obličeje. „Ale radši půjdeme.“

Rozloučíme se s panem Oříškem, protože ten v lese stejně bydlí. Ještě než odejde, zašeptá mi: „Ten recept na palačinku byl moc složitý. Nemůžu...“

„To nevadí,“ přeruším ho. „Škola není TAK špatná.“

„Ráda jsem vás poznala,“ rozloučí se s mou dobrou vílou Rozabelka.

Společně pak zamíříme zpátky na hřiště.

„Tohle je moje nejlepší kamarádka Rozabelka,“ představím ji bráchovi a ségře.

Oběma údivem spadne čelist.

„Cože???“ vydechne Lukáš.

„Rozabelka???“ řekne Viola.



„Rozabelko, pojd! Jdeme taky domů.“

„Už jdu, tati!“ zvolá kamarádka.

Její táta rozhodně nevypadá jako král.



„Tak ahoj, Rošťando!“ zamává mi spolužačka. „V pondělí ve škole!“

Chytne se tatínka za ruku a společně odcházejí, doprovázeni nechápavými pohledy mých sourozenců.



Pak se zadívají na mě.
„Já vám to říkala,“ pronesu.



„A co se stalo pak?“ vyptává se Maruška.

„Když pan Oříšek odčaroval princezně to jedovaté kouzlo od paní Křupchňapkové, všechna zvířata z lesa skákala radostí,“ vyprávím. „Zajatci se vrátili do svých houbových domků a v lese zase zavládl mír. A já byla za hrdinku.“

„Týjo! Pověz mi o tom ještě jednou,“ vybídne mě Maruška.





Konec

